

ՄԱՅԻՍԻՆ, ԹՎ 1.1971

ĐẠO ★ CA

PHẠM DUY
PHẠM THIÊN THỨ

PHẠM DUY
PHẠM THIÊN THƯ

10 BÀI ĐẠO CA

VĂN SỬ HỌC
1971

10 BÀI ĐẠO CA

Thơ của PHẠM THIÊN THƯ

do PHẠM DUY *phê nhạc*

Văn Sử Học xuất bản 1971

Tác giả giữ bản quyền

A Georges E. Saint-Hier
CI Centre Pharyngologie

A

đạo ca

giữa thành vách sương mù

ĐẠO như một con đường dẫn ta thoát ly ra khỏi khu rừng rậm của tâm tưởng sai lầm, là một thái độ sống hay chính là bản chất của sự sống; đạo không phải là một số ý niệm, giáo điều nhằm khép kín tâm linh để rồi đồng hóa sự sống trên những hạn hữu phiến diện; như vậy đạo chỉ là một chùm sao để ta rồi đến một chân trời giải thoát, như một biểu tượng để cá nhân vượt qua tất cả vực bờ, thềm nhập vào chân thềm vũ trụ; chân tượng ấy không bao giờ là một danh hiệu mà là sự hiện hữu màu nhiệm trong tiếng bừng reo của kẻ giác ngộ, như tiếng chim ca hát giữa thành vách sương mù.

Đạo ca chính là tiếng hát khiến cá nhân tái sinh trong những tâm tưởng cao đẹp nhất như một hòa điệu mệnh mang giữa nhân giới, nhiên giới và siêu nhiên giới.

đạo ca một—**pháp thân**—ở đây vũ trụ hiện bày như một toàn thể sinh hóa, một tương duyên mật thiết, không còn một vực bờ hữu hạn, xóa bỏ tất cả ý thức về Ngã và Phi Ngã, mọi dấu chân tìm kiếm ngoại vật — một là tất cả — tất cả là một.

đạo ca hai—**dại nguyện**—từ quan điểm toàn thể trên, dẫn đến một tâm linh bao la, diệu vợi; đó là lòng từ bi, là ý lực cứu độ muôn loài như cứu chính mình.

đạo ca ba — **chàng đung sĩ và con ngựa vàng** hay là **ảo hóa** — đó là diễn trình cá nhân vượt thoát ảo ảnh, tự thân đề thể nhập vào chân lý hay là con đường biểu tượng hóa của nhãn thức (sự phân biệt của con mắt) trong duy thức học.

đạo ca bốn — **quán thế âm** — hay là **hóa thân** — đó là biểu tượng hóa quá trình cá nhân bước vào đại thể hay là con đường nhập thể của nhĩ thức (sự phân biệt của tai) — nghe khắp tiếng kêu thương của cuộc đời đề hóa thân cứu độ.

đạo ca năm — **một cành mai** — đó là hiện thân của kẻ vượt thắng nỗi nỗi lo sợ về sự chết; vì chết và sống chỉ là sự đắp đổi, thăng hóa trong một toàn thể miên viễn; ở đây diễn tả hương thơm đặc trưng của tỷ thức (sự phân biệt của mũi).

đạo ca sáu — **lời ru, bú mớm, nâng niu** — nói về hiện thể Tạo Hóa của người mẹ đã khiến cho đứa con một nền tảng tâm linh, hiền hòa giữa tạo vật; nhân sinh không còn là tù ngục với con người; đạo ca này nói về ý nghĩa của thân thức (sự cảm nhận của xúc giác).

đạo ca bảy — **qua suối mây hồng** hay là **vô ngôn** — diễn tả cuộc chiến tranh giữa Thủy Tinh và Sơn Tinh, tranh nhau trái tim Mỹ Nương, tượng trưng cho ý thức sáng tạo; sau cùng Sơn Tinh, sự vắng lặng của ý niệm ngôn ngữ, cùng người đẹp hóa thân vào đạo thể, còn lưu lại đỉnh núi bản siêu hùng ca là cuốn thiên thư không chữ và cây sáo thần không lỗ, tiếng sáo biểu hiện bản thể màu nhiệm trong cõi giới hiện tượng, tiếng sáo thúc giục loài người vượt thoát ý niệm, ngữ ngôn, thể nhập vào uyên cõi tịch mịch; đạo ca này diễn tả về thiệt thức (sự phân biệt của lưỡi).

đạo ca tám — **giọt chuông cam lộ** hay là **duy tuệ** — diễn tả cuộc bình minh của tâm thức trong ba động của tiếng chuông chùa; tiếng đại hồng như giọt nước làm tràn mạch suối tâm linh, với hình

ảnh thiền sư Vạn Hạnh, chông gậy trúc xuống núi, cưu mang cả một mùa đông trong lòng tay ngọc hồng hào; đạo ca tám diễn bày công hạnh của ý thức.

đạo ca chín — **chắp tay hoa** hay là **quy y** — diễn tả một thái độ cung kính yêu thương vạn vật chung quanh, vì tất cả đều hiện bày một bản thể màu nhiệm xô đổ tất cả mọi nấc thang giá trị; bài này nói về matna (năng lực chấp ngã).

đạo ca mười — **tâm xuân** hay là **tam giáo đồng nguyên** — đó là con đường trở về thiên nhiên, gia đình, xã hội và siêu nhiên khiến cho cá nhân quân bình giữa cảm xúc, trí thức và hành động; đó là một nền đạo lý tổng hợp tối diệu ba nguồn tư tưởng phật-lão-khổng của Việt tộc; mùa hồi sinh của tạo vật cũng chính là sự bừng sống mãnh liệt của tâm tư; đạo ca này nói về công năng của tạng thức, a lại da, nơi huân tặc và hiện hành các chủng tử (hạt giống) ý niệm.

Mười bài đạo ca ở đây như mười khung cửa mở rộng tâm linh để cá nhân bước vào đại thể, từ quan điểm đến ý lực hành động rồi thẳng vượt ảo hóa để bước vào đại thể, tự tại trước tử sinh, hiền hòa giữa nhiên giới, xa lìa ngũ ngôn, chào mừng trí tuệ, cung kính cỏ cây để rồi mở ra một mùa xuân tâm thức bao la vời vợi; mười ca khúc này có thể coi như mười trình độ thể nghiệm tâm linh như mười bức họa con trâu (thập ngư đồ) của đạo thiền; vài danh từ phật giáo được dùng ở đây xin được hiểu như là những biểu tượng của tự tâm thanh tịnh, những hình ảnh đặc thù của nền đạo học đông phương nhất là con đường bát thức của Pháp Tướng Tông Phật Giáo.

PHẠM THIÊN THU

PHÁP THÂN

CHẠM - LENTO

G 3 3 3 3 3 3 3 3

G G7 Em6 G+5 G G7

Xưa em làm kiếp chim chết mục hồn hương nhớ Anh làm cô gái mai ơ?

Em6 E^b G G7 Em6 Cm

tang em chỉ mây thêu... Xưa em làm kiếp lá rừng xuân long suối thu

G G7 Em6 E^b G G7

Anh làm mưa thây dây trôi dòng lệ ướt tương tư! Xưa em làm kiếp hoa chết

Em6 G+5 G G7 Em6 E^b

nữ thùy nức có Anh làm giọt sương sa Sầu thướt em lệ anh nhớ

G G7 Em6 Cm G G7

Xưa em làm kiếp gió hay có làm kiếp mây Anh làm chim chích chờ trời

Em6 E^b A^b E^b B^b7 E^b

đưa tay anh hát ca! A ha! Ta tuy hai mà một (3 ột)!

A^b E^b B^b7 E^b A^b E^b

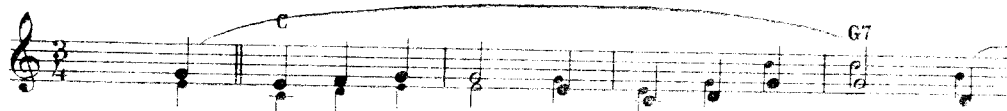
A ha! Ta tuy một mà hai (1 1)! A ha! Ta tuy hai mà

VIVO - NHANH

B \flat 7 E \flat A \flat E \flat B \flat 7 E \flat A \flat
 một (i ết)! A ha! Ta tuy một mà hai (i i)! A
 E \flat B \flat 7 E \flat LENTO - CHẬM G G7 Em6 G+5
 A A A! Xưa em làm kiếp ao uân từ mùa xuân hạ
 G G7 Em6 E \flat G G7
 Anh làm chim bói cá sáo soi mây mùa trăng Xưa em là chữ biếc năm
 Em6 Cm G G7 Em6 E \flat
 giữa lòng. Cuối kinh Anh là thiên sa buồn ngời tung dưới ánh trăng!
 G G7 Em6 G+5 G G7
 Xưa ta hẹn với nhau Tim nhau giữa vô thường Anh hóa thân làm mũi Thăm
 Em6 E \flat G G7 Em6 Cm
 vào cuối kinh thắm Mai sau chữ nhau như đèn thoi vào kiếp hoa
 G G7 Em6 E \flat VIVO - NHANH A \flat
 Chợt này mở phiên bát chờ đợi chim hót ca! A ha! Ta tuy
 E \flat B \flat 7 E \flat A \flat E \flat
 hai một một (i ết)! A ha! Ta tuy một mà
 B \flat 7 E \flat A \flat E \flat B \flat 7 E \flat
 hai (i i)! A A A A!

ĐẠI NGUYÊN

ANDANTE - Chậm vừa, nỉ-non

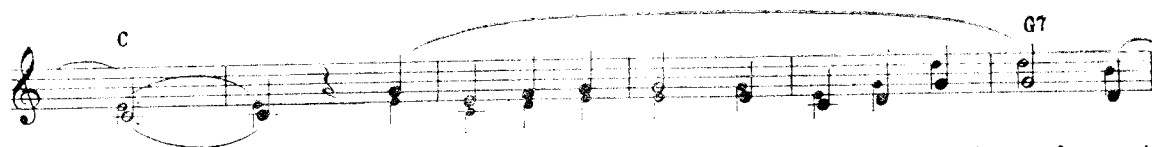
Muôn loài như sống với Xin làm hoa trắng đỏ Hoa
Muôn loài như hường thơm Xin làm cỏ phủ Sơn Đồi

yêu sống chẳng rời Hoa yêu sống tuyệt vời... Muôn loài như cát
hương từ thắp phương trời trắng sao to² tướng... Muôn loài như con

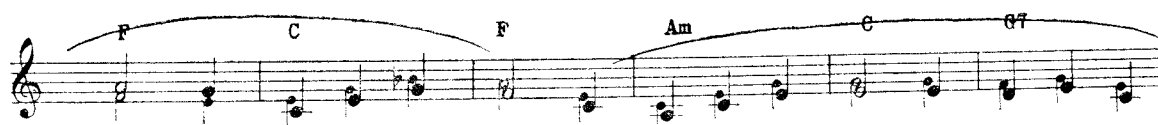
trắng Xin làm dòng nước trong Ra trôi dưới trời mát Cát lòng vẫn nguyên
Sông Xin làm biển khơi bao khi buồn như kiếp núi Núi mùa sẽ gột

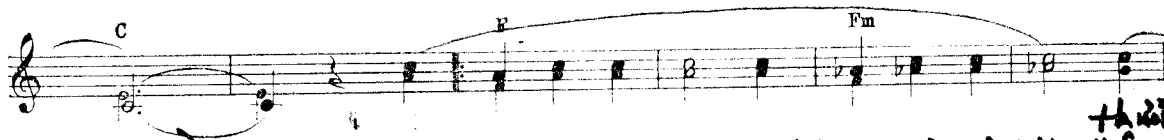
lòng ... muôn loài như mây lam xin làm tôi bất diệt cho
sầu ... Xin làm muôn hoa trên Hoa vàng trong kiếp sống Xin

mây trời bất tận như sóng trong rừng thẳm ... muôn loài như hoa
xanh như cỏ dại Bao Thà đông thối rữa tại ... Xin làm hạt cây

thăm Xin làm một ánh sáng Cây cỏ muôn ánh nắng trời chim hát di
nhé Cho đời hiện như Xuân Xin làm chim gõ mỏ gõ tan kiếp hồng

thương .. Thương người như thương thân Thương người như thương thân
thân ... người như thương thân Thương người như thương thân Thương

người như thương thân Thương người
người như thương thân Thương người như thương thân thân !

CHÀNG DŨNG SĨ và CON NGỰA VÀNG

(Tăng Tật Ty)

MARZIALE

Moderato

Dm

Ans

Dms

Ann

Dear

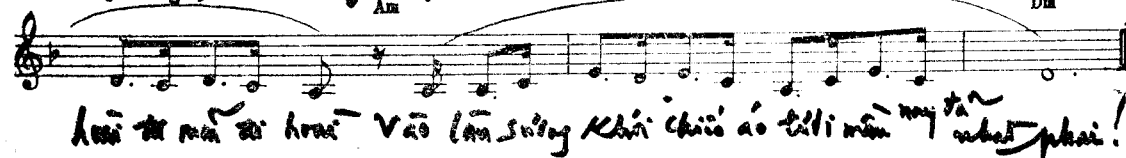
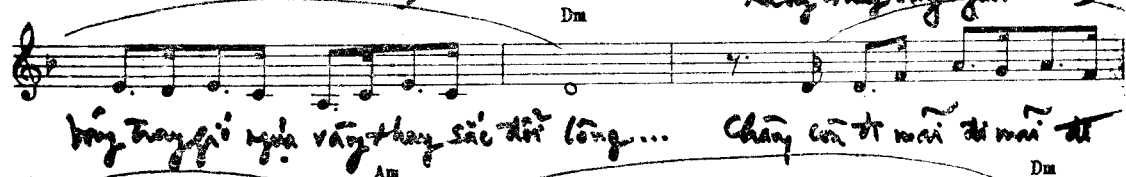
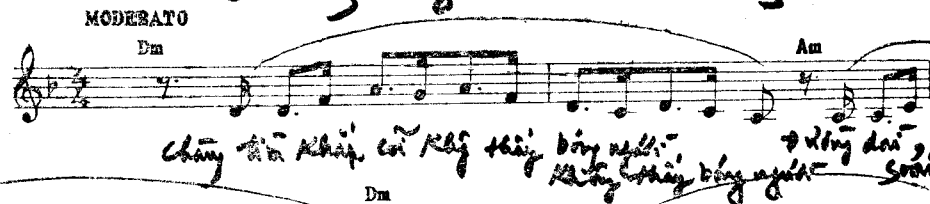
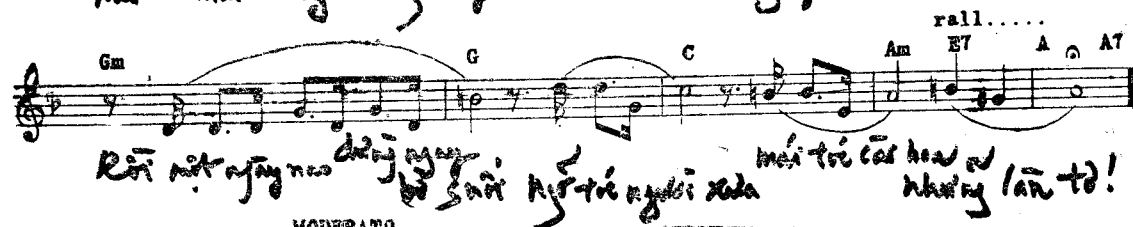
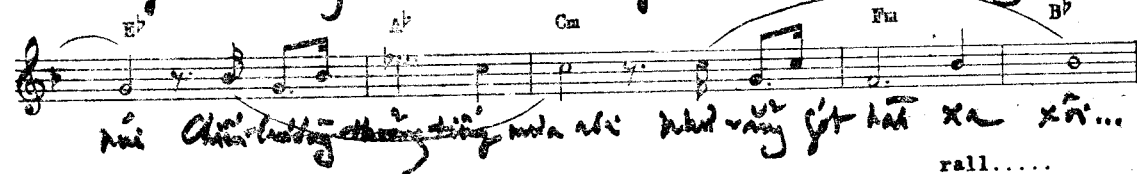
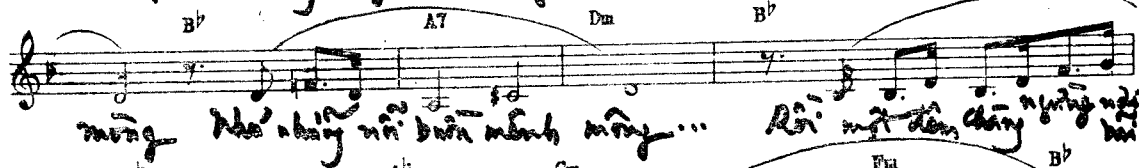
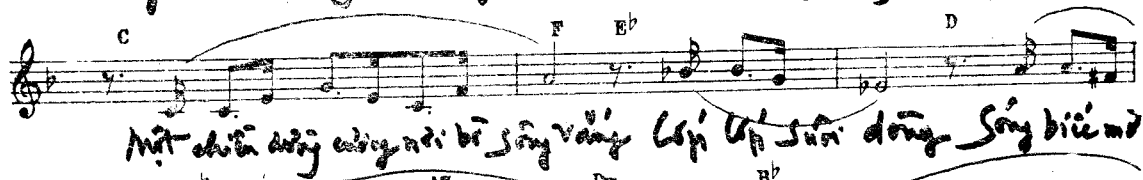
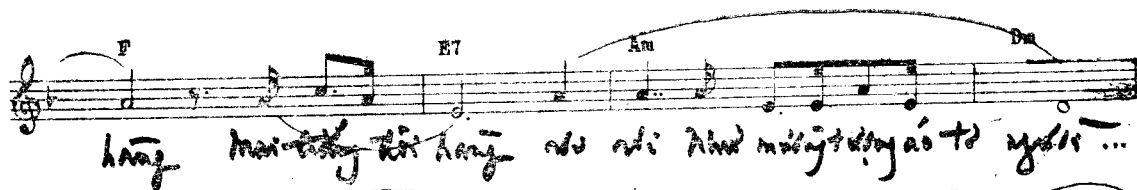
MARZIALE

F

Bb

~~Đi tìm mai Chàng lấy lại tình mai~~

Mai-Ling 梅

ANDANTINO

Rồi một hôm chúng tôi lại gặp đây bên dòng nước
 Ngâm mình sâu trong suối biếc Bỗng thấy yên lành vô bờ
 Rồi một hôm chúng tôi lại Chạy lại sát bóng thác xé
 Kêu đùa bên cửa khắp thời Lướt dưới bay quanh hoa vàng
 Ngồi dưới chân xưa của rừng Ngồi dưới chân xưa của nắng!

ANDANTE

Chàng lên đỉnh núi Vạn mai giữa trời Mưa đông rồi thì Hoa bay
 Ai! Rừng mai nở mai trắng như nét cười của ai! Ai
 Ai! Ngồi sống gần gũi trên sông bãi Cỏ Cành con ngựa quý qua sông
 nơi chốt con ngựa cũ thân yêu hoá thành người yêu!

MODERATO

Am Dm

Nghe vắng ta hóa thân hóa thân là người yêu muôn thuở nghe vắng
 hóa thân hóa thân là người vẫn hằng mơ... Rồi chẳng dừng si ^{trời} mặt sáng
 Am Dm
 người như ánh mặt trời Cũng người yêu pút đi Sút ai rồi ai
 nhớ how...

RALLENTENDO

Dm Am

Nghe vắng ta hóa thân hóa thân là người yêu muôn ^{thời} nghe vắng ta
 hóa thân hóa thân là người vẫn hằng mơ... Rồi chẳng dừng si ^{trời} mặt sáng
 Am
 người như ánh mặt trời Cũng người yêu pút đi Sút ai rồi ai ²
 Dm D7 Allarg..... G D6
 hoa Viên thành Hoa ca cho đời ca hát

Quán Thế Âm

ANDANTINO - Rất triu mến

The musical score is written on four staves in G major (one sharp) and 4/4 time. The tempo is marked 'ANDANTINO - Rất triu mến'. The first staff is an instrumental introduction featuring a series of triplet eighth notes. The subsequent staves contain the vocal melody with lyrics in Vietnamese. Chords are indicated by letters above the notes: Em, C, Am, Em, C, Em, G, C, B7, A, E, Em, C, Am, Em.

3 3 3 3 3 3 3 3 3 3

Em C Am Em

bà mẹ đi tìm con Trên đỉnh... đồi lan hắng Có bà mẹ đi tìm con Trong

C Em G C

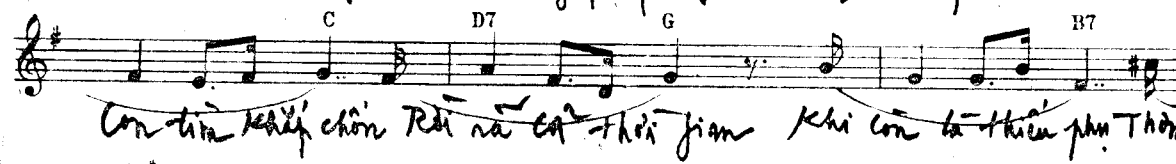
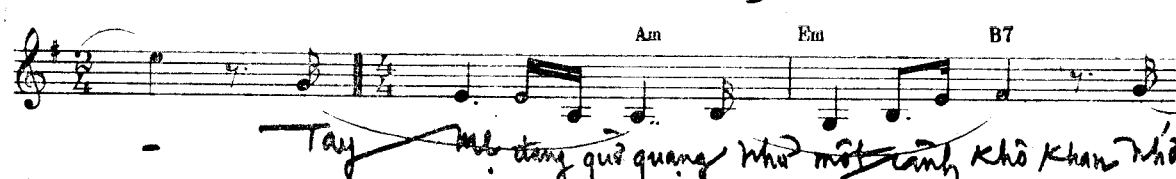
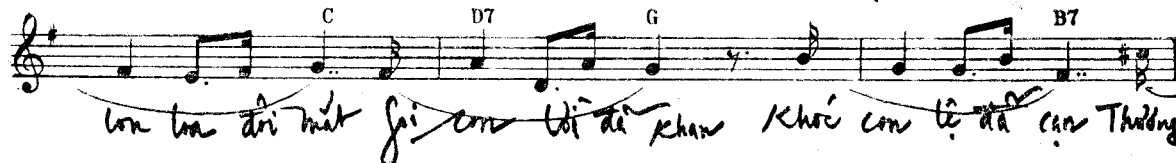
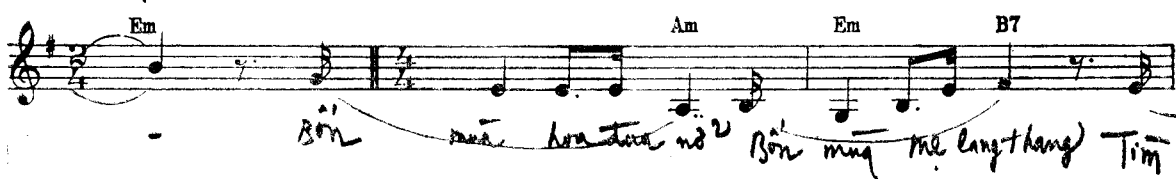
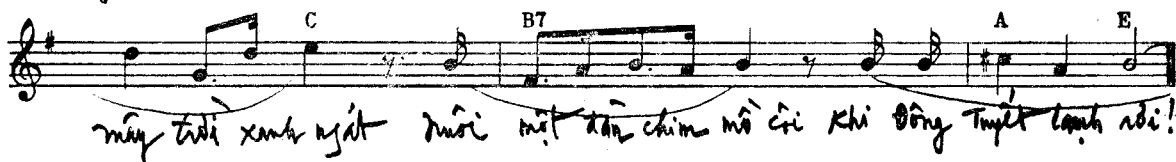
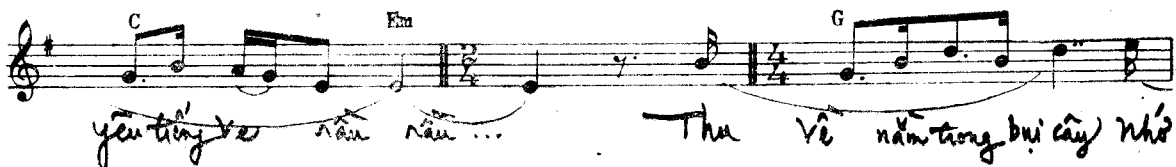
đồng cỏ hoang lan vàng! Có bà mẹ đi tìm con Bên bờ (đ) sông lan tím Có

B7 A E Em

bà mẹ đi tìm con Trong thung lũng cỏ hoang... Trên

C Am Em

đỉnh núi Xuân me ta Thường cảm nắng hoa lá Trong mùa hạ ven bờ lan Me

- Nhé! Nơi một hôm mẹ chết Hỡi mẹ ^{trong lời chim hót} Ôm
 C
 Am Em C Em G
 Cả trần gian ^{đang} với nhân loại ^{đang} người! Tìm mẹ ^{ra từng} ^{dường} ^{màn}
 C B7 A E
 Mẹ ~~thành~~ sông ~~thành~~ nước Ôi đời ~~hôm~~ ^{lâu} mẹ ~~thường~~ ^{chưa} ^{ánh} ^{ngang} ^{từ} ^{quang}!
 Em C
 - Bây giờ mẹ ~~đã~~ ^{thành} ^{mở} ^{hỏi} ^{mẹ} ^{hóa} ^{thành} ^{hỏi} ^{gió} ^{Bến}
 Am Em C Em Hơi chậm lại
 mà ^{nghe} ^{mở} ^{nơi} ^{Tiếng} ^{mẹ}... ^{du}... ^{bên} ^{khi}... Xả
 C
 là ^{mẹ} ^{đi} ^{tìm} ^{con} ^{Tiếng} ^{mẹ}... ^{du} ^{bên} ^{khắp} ^{chốn} ^{Bây}
 Am Em C Em
^{gió} ^{biến} ^{hôm} ^{mẹ} ^{chung} ^{tiếng} ^{mẹ}... ^{du}... ^{đia} ^{dàng} - ^{Tiếng}

My name Dong 19.7.71

một canh mai

MODERATO

MODERATO

F Gm Am B^b C Dm E Am Em

bé Khóc trôi cha Như mẹ Khóc trôi con người chồng Khóc người vợ người

yêu Khóc người yêu! Nước mắt vẫn dâng Vội Sinh tử vẫn còn đây đời

này qua đi no Tự Sinh vẫn còn Kia! (ừ ừ ừ ừ)

ừ ừ ừ - ừ ừ ừ ừ ừ...) Ồi

màu da thành sông Xương người đã thành non Hận thù như khói bụi Hận

Cầm vẫn còn nghe! Cái chết vẫn còn Kìa sao còn sống còn mê? Đời

thà Hi oán tử tử Đâu nhân chỉ có chết lẽ thôi! (ừ ừ ừ ừ)

[illegible]

Thức mặt bằng "ngủ" trên khi

Người dân nguyện dâng. Thân mình làm thui hơng cho đồng lúa tốt bông Cười

Sông chết nào đây? Đau buồn sự đời thay Đêm mình vào kiếp mới thoát

Khởi *rall....* nổi ² từ Sinh...

Cánh mai đã rụng rồi.

Am 3 B^b C 3 Dm E 3 Am
mang Xương Cột sống Một cây mai vàng đỏ Làn hương vẫn chẳng phai!

Không riêng của ai Nhân loại vẫn của người Đặt mình trong dòng đời ?

Sinh cũng là vui! Một cánh mai mai mai mai mai...

C Dm E A E A
 HẦU TRỜI HẦU TRỜI
 HẦU TRỜI HẦU TRỜI... HẦU TRỜI HẦU TRỜI...

2 Allarg.....
mai mai ...

Lời ru, bú mớm, nâng niu

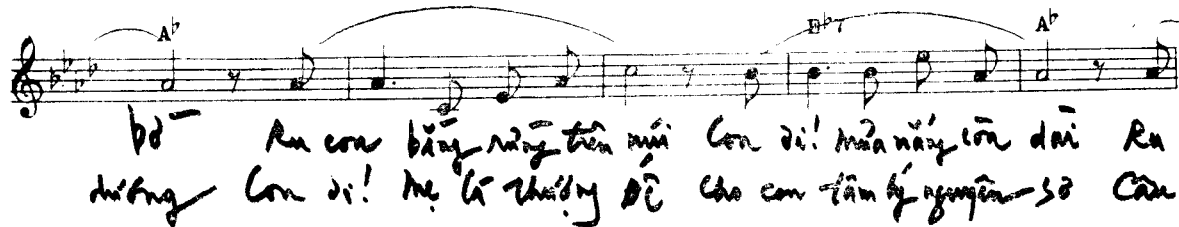
Nhịp Ru

Ru con bằng vòng tay ấm Cho con yên giấc dịu
Tim em là bình minh tươi Cho con tia nắng đỏ

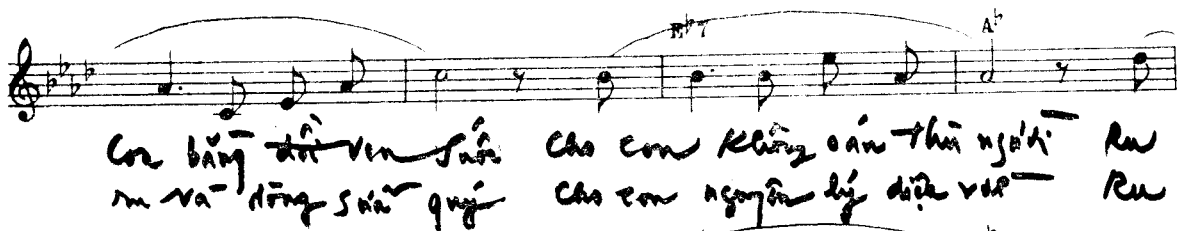
dang
ngủ Ru con bằng bầu sữa nóng Cho con bú sữa tình
Ru con bằng làn hương mới Cho con thơm ngọt lòng

hôm
đi Ru con bằng bài ca mới Cho con mãi vui và
ôm con như vầng trăng sáng Cho con là ánh sáng

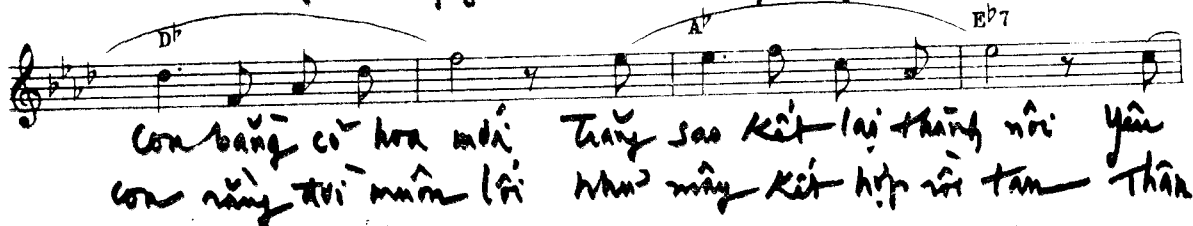
thơ
chân Ru con con nhớ mây gió Tim con chẳng có vực
Mỗi em là mầm hoa thánh Cho con ngày ngày vươn

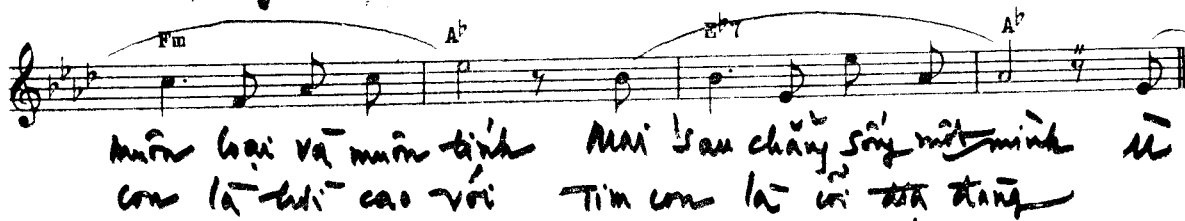
Đó - Ru con bằng nắng trên núi Con đi! Mưa nắng còn dài Ru
đường Con đi! Mẹ là người đi Cho con tâm lý yên ổn - Sợ Con

Con bằng đôi vầng sao Cho con không oán thù người Ru
mưa - hồng sao quý Cho con yên lòng lý đời vơi Ru

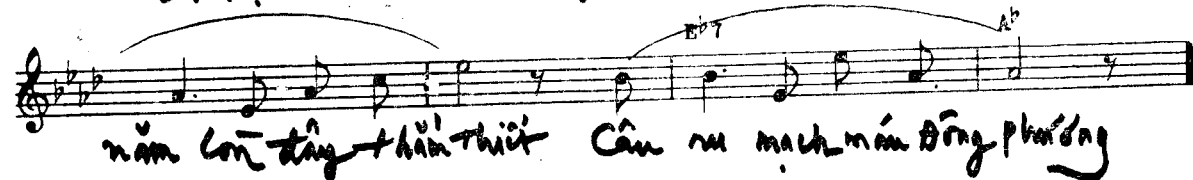
Con bằng cỏ hoa mới Thấy sao kết lại thành nỗi yêu
con rằng đời muôn lời Như mây kết hợp vào tan Thân

Muôn loại và muôn tính Mai sau chẳng sống một mình sẽ
con là lời cao vút Tim con là lời thơ đang

Ơ! Mẹ ru con biết Yêu thương như cơn mưa lòng yên

năm Con đang hồn thiết Con ru mạch máu Đông phương

QUA SUỐI MÂY HỒNG

ADAGIO - CHẠM VỪA

KỂ LÊ

một sớm mai tuyết rơi trên núi tuyết và sông nước Làn

Sầu mây hồng trôi trôi nắng lên chơi vơi

Bầy học rừng hương mùa Hoa Sáo trúc vô thanh thú

quân lính tươi xanh Hoa hồng hương trên cành ... Sáo

trôi lênh mênh như những làn các Thủy Vương Giật mình trên nệm

ngọc thất quan quân lên tường Nơi yên tà mặt

Chords: B^b, F7, B^b, D, Gm, B^b, E^b, B^b, Gm, Cm, Gm, B^b, Gm, MANH, G, poco ral., EM, Gm

Cm Gm B^b Gm MANH G poco rall...
 rồi Sầu mây hồng phôi phôi Bém nắng lên đình mái thưng ai hoa còn
 EM D Gm
 này ... này hồng ngọc lưm lư khế nước già đời
 B^b E^b B^b
 mắt này buồn buồn phận này kẻo không trối lòng người ...

MANH B^b F7 B^b
 thế phút này một đời thưng vương vãi kiếm thiết Tra
 F7 B^b D
 đóa hoa hồng ngọc Thưng vương vãi kiếm thiết ...

EM D A7 D
 những tên ngọn trich mái chấy trên ai trich lá & hương
 G Em A7
 Vương của tiên thưng Xưa qua phân thưng trich ... Sơn

D A7 D
 Vương ngọc trên mái Càng này nước mình cuối Thưng Vương cầm thơ
 G rall. ... F[#] ritard
 mầu Xưa qua phân trên đời ...

MANH $F^{\sharp}m$
Sóng âm âm Sóng âm âm nổi dậy (y y) Gi'!

A $F^{\sharp}m$ $C^{\sharp}m$
ao ào frì ào ào nghiêng trời (y y) mây ươm ươm mây ươm ươm Kéo

$F^{\sharp}m$ G^{\sharp} C^{\sharp}
trời (y y) Sét âm i Sét âm i ra rơi (y y) nước

$F^{\sharp}m$ A
bùng bùng nước bùng bùng tràn ngập (ô ô) Đập dồn dập dập dồn dập dồn

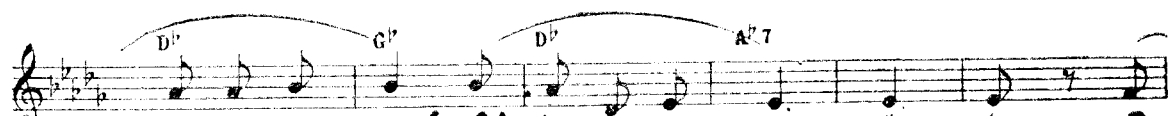
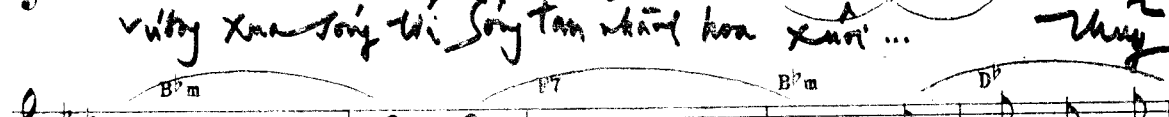
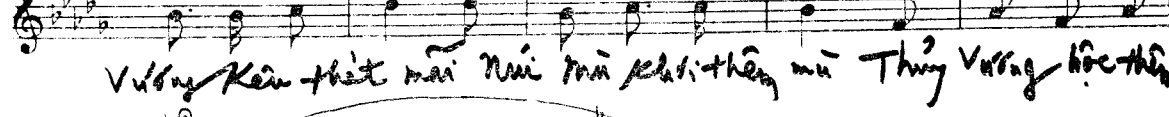
$F^{\sharp}m$ $C^{\sharp}m$ $F^{\sharp}m$
trời (y y) Mây dồn dà mây dồn dà ra nước (ô ô) Núi

G^{\sharp} poco rall. C^{\sharp}
vừa vụt hui vừa vụt lên cao (ô ô)

CHẠM C^{\sharp} (Hơi tự-do) $A^{\sharp}m$ G^{\sharp}
Cuộc chiến tranh thần lạng Cuộc chiến tranh thần lạng Cuộc

$D^{\sharp}m$ C^{\sharp}
chiến tranh thần lạng Cuộc chiến tranh thần lạng...

VUA $B^{\flat}m$ F^{\flat} $B^{\flat}m$
Thủy vương vùng Kiềm hất hui lịch liên Khê Chi Thủy

 vútay xa sông tới Sông Tam nông hoa xuân ... *Thuyền*

 Vững Kênh thật mãi núi non khi thêm mù Thuyền Vững hộc thân

 móm Lúi quăn vỹ biền khúc ...

 VUA *hết* xuân hoa mang nhai Mỹ nương và thảo núi Lân

 Sầu mây lững lờ đưa về nơi mãi mãi ...

 Em *Còn* lại diên hương ca thiên thư khi cần chữ Sáo

 thân kẻ cũ lờ vi vu trong lòng người ...

hết khúc ca tình người Vất mồn tình áo huyên về

 chôn kẻ lụy phôi Sầu mây này dân *đến* ...

GIỌT CHUÔNG CAM LỘ

(Tiếng chuông)

LENTO

Cmaj7(add9) Ami7(add9) Dmi7(add9)

Bóng đêm qua rồi! Bóng đêm qua rồi! Tiếng chuông rang hồi Tiếng chuông
rang

Cmaj7(add9) Fmaj7(add9) G9 Ami7(add9)

hồi Thấy trong nhân loại tiếng chuông rang hồi Ngọt lành thơm mát *poco rall...* Tiếng giọt chuông

Cmaj7(add9) Cmaj7(add9) Ami7(add9)

rồi ... nu hoa đang nở giấc êm giữa nơi Tử trong
hàng

Cmaj7(add9) Ami7(add9) G9

núi gió lay thức dậy Giọt sương trên lá đón đưa ánh

Fmaj7(add9) Ami7(add9) G9
 trãi đồi cho con suối Vườn vai trò² mình Chưa nên lo
 Cmaj7(add9) Ami7(add9) Cmaj7(add) Ami7(add9)
 hằng giữa lòng núi mờ Đại hồng Chướng lớn đã Khua tiếng rộn
 G9 Fmaj7(add9) Ami7(add9) G9
 linh ngọt hương Khói trầm Lời kinh cao ngất A di đà Phật Ngọt lành thơm
 Ami7(add9) Cmaj7(add9) ANIMATO Cmaj7(add9)
 mặt từng giọt chuông rang..... Tiếng chuông đầu² hương cho bình² giác
 Dmi7(add9) G9 Cmaj7(add9) Fmaj7(add9)
 ngọt tiếng chuông mở hồ Cho thời dường hồng Tiếng chuông² lấy hương cho cõi² đà
 G9 Cmaj7(add9) G9 Cmaj7(add9)
 mừng Xóm thôn từng buổi chim chóc Xóm Xao tiếng chuông lên núi làm thái² mặt
 G9 Cmaj7(add9) Dmi7(add9) G9
 Say Xương trần lương cây cho dòng lúa trôi² Tiếng chuông² Cam lộ Cho bình² tâm
 Cmaj7(add9) Dmi7(add9) rall.... G9 LENTO
 từ cho đi người hát ầu từ..... Một² nụ mai

Cmaj7(add9) Ami7(add9) Cmaj7(add9)
 nơ giữa cơn gió nhẹ thì thầm lặng thầm xuống non chồng
 Ami7(add9) G9 Fmaj7(add9)
 sương long tay nắm lấy tích đong giá lạnh giọt mưa lòng
 Ami7(add9) G9 Cmaj7(add9)
 lạnh lạnh trên sương vắng sương thì thầm đưa xuống không gian vô
 Ami7(add9) Cmaj7(add9) Ami7(add9)
 ngại sương thì thầm đưa xuống thế gian cõi thương thời gian mãi
 G9 Fmaj7(add9) Ami7(add9)
 nơi rừng chông vắng ngại thì thầm xuống núi Cửu nguy cho
 G9 Ami7(add9) Cmaj7(add9)
 thì ngọt lành thêm mát từng giọt chông văng.....

CHẤP TAY HOA

ANDANTINO - Tha-thiết

Chấp tay lay người cho xuân mới

Chấp tay lay trời cho đám mưa rơi Chấp tay lay đất cho mầm cây

Chấp tay lay nước cho mát cõi đời Chấp tay lay người chấp tay lay

Trời chấp tay lay rồi lay mãi mãi thôi... Chấp tay lay nữa...

Trời lay mây bay cho trời cao rộng Trời lay sông trôi cho sạch sân

Trời rồi lay tất cả hiện hữu diện và dĩ Đâu không là Phật Đâu chẳng là

Cm 3 G7 3 Cm 3 Eb 3
 Trôi? Đâu không lạ Phút đâu chẳng lạ Trôi? Đâu bỗng hoa cỏ Đâu hạt bụi

Eb7 3 Ab 3 Eb 3 Bb 3
 rơi như Sấm Sấm non như mây lên Ngọn như sông vượt trùng như ánh trăng

Cm 3 C 3 G 3 C 3 G7
 Vâng Xin mở lòng ra Cho tôi đất hiện Xin mở lòng ra cho tôi đất hiện

Cm 3 Ab 3 F 3
 - Tâm là đảo quý giữa biển luân hồi Thân thánh đi với chỉ có lòng

C 3 Bb 3 Cm 3 G7 3
 Thời hiện hữu đây với không ý không lời với không là tôi người không là

Cm 3 G7 3 Cm 3 Eb 3
 người với không là tôi người không là người! Mười phương mây nổi như cánh hoa

Eb7 3 Ab 3 Eb 3 Bb 3
 trôi như sóng ra khơi như hơi gió thổi như mây xa với như bóng

Cm 3 C 3 Ab 3 C 3
 trôi với không là tôi người không là người với không là người không là

A^b Cm 3 3 G7 3 A^b 3
 Người - chấp tay lay người cho xin mưa rồi - chấp tay lay trời cho mưa
 Cm 3 C dim. 3 C 3 Dm 3
 rồi chấp tay lay đất cho mầm cây tươi chấp tay lay nước cho mát rồi
 G7 Cm 3 G7 3 A^b 3
 trời - chấp tay lay người chấp tay lay trời - chấp tay lay rồi lay mãi không
 Cm A^b 3 Cm A^b 3 Cm A^b 3
 thôi! lay mãi không thôi! lay mãi không thôi! lay mãi không

Tâm Xuân

MODERATO - VUI (như đám rước)

Xuân về trong gió Hoa lay lộng lờ Xuân về đến
mây Bướm vờn như bay Xuân về lòng đất mầm tươi nhựa trào
Xuân về non cao Chim mừng suối reo Xuân về non cao Chim
mừng suối reo ... Xuân về biển mát Xuân về cánh bướm

Xuân về suối xanh cá hồng lội quanh Xuân về trên mặt di
 lạc hiện lành Em về thiên nhiên ngắm mình suối tiên
 Em về thiên nhiên ngắm mình suối tiên Em về thôn trang mới
 tình quê hương Em về thôn trang tiếng hò giao duyên Em về khơi
 hương thơm ngời tỏa đường Em về quê nhà lễ đình làng
 ta nhớ cội nhớ ngọn đất tổ quê cha Em về siêu nhiên hân
 hương chùa chiền Dâng hoa cúng Phật ăn phước siêng tâm
 Em mở lòng ra vui cùng cỏ hoa Xuân về vũ trụ Ta

Về lòng ta Xuân về vũ trụ Ta về lòng Ta -
 Có thiên nhiên mới An vui hiền hòa Có lẽ hưởng đời
 Nơi liên ngáy qua mái đình diêu vơi hững hờ quốc gia *chúng chưa siêu*
 thoát Ta vượt lòng ta Bao dung độ lượng như bốn mùa hoa

Mùa Xuân có Không? Hay là cõi tâm? Mùa Xuân có Không?
 Hay là cõi tâm? Về miền về cõi Về miền về cõi
 Đều rồi vẫn thì với lòng mình mong

tiến về ánh sáng

TRÊN mảnh đất Mỹ Châu mà tôi đang sống, hằng ngày, những nhà chọc trời và những hỏa tiễn, máy móc và kỹ thuật tự động vẫn *đề nghị với* chúng tôi một chân lý. Trên mảnh đất Đông-Dương và còn trên nhiều miền khác trong thế giới, chân lý hằng ngày thường hiện bày là chân lý của súng đạn và chiến cụ, chân lý của xương máu và hận thù. Chân lý lọc lừa, kể cả *hai thứ* đó, những chân lý mà là những sự giả dối! Nhưng tôi muốn nhớ lại rằng tôi là một con người và tâm hồn tôi cần đến một chân lý rộng lớn hơn, bình tĩnh và dịu dàng hơn, cũng vĩnh cửu hơn. Đi tìm chân lý : đó là hành trình mà Phạm thiên Thư và Phạm Duy đề nghị với tôi vậy, trước ngưỡng cửa của mười bài thơ và khúc điệu này. Nhưng cuộc đi tìm chân lý không ngăn ngủi, không dễ dàng gì. Bởi vậy, mười ĐẠO CA này là một thứ TRƯỞNG CA, với hướng đi rõ rệt, với sự luân chuyển của những màu sắc rất riêng biệt của thơ và nhạc, nhưng cuối cùng tạo thành một bức họa mang tính cách vừa đủ độc nhất vô song. Nào ! chúng ta khởi kéo dây dưa tiểu dẫn này, hãy lên đường đi tìm chân lý ! Và để dốc lòng đứng lên làm cuộc hành trình đi đến tận cùng của chính chúng ta, trước tiên hãy rũ một chút bóng tối xuống tâm hồn mình...

... Bởi vì hành lang của ĐẠO CA MỘT chính ra đang đắm chìm trong một hòa điệu mờ ảo, dị kỳ như là mè hoặc --- lối hòa điệu chuyển hành rất thích hợp với mục đích thăng hoa cuộc sống, tán dương mỗi tình huyền hoặc giữa những con người --- nhưng giai điệu của Phạm Duy này, len lõi khó khăn qua giọng SOL TRƯỞNG lững lờ đề nghị lại ở một hợp âm MI GIẤM, chỉ có thể đạt hết được ý nghĩa trong hòa điệu có tính cách ẩn tượng và phơn phớt nhạc vô thể đó mà thôi. Thực ra, có thể nói rằng giai điệu này phát sinh chính *từ* hòa điệu đó vậy.

« Minh với ta tuy hai mà một... Ta với mình tuy một mà hai... » Những câu thơ của Tản Đà đó bỗng nhiên xuất hiện ở giữa nhạc phẩm. Vũ trụ chỉ là *một* ; chúng ta không phải tìm chân lý vì chân lý chính là ta. Và trong một đoạn rất tương phản nhạc Phạm

Duy sẽ nhấn mạnh sự xác thực của tính nhất nguyên ấy. Do đó, giọng SOL TRƯỞNG vừa rồi càng lững lờ và bấp bênh bao nhiêu thì giọng MI GIẢM lúc này càng chắc chắn và quả quyết bấy nhiêu trong sự diễn tả niềm hạnh phúc trữu nặng mà nghệ sĩ đang cảm thấy. Tôi yêu nét hân hoan trong vịnh quang của giọng MI GIẢM, nó hoàn toàn điển hình cho nhạc Phạm Duy vậy.

Thương người là thương mình; cứu người là cứu mình: đó là một chủ đề mà ĐẠO CA HAI sẽ nhấn mạnh. Và trên những câu thơ tình vi của thi phẩm thanh tịnh đó, giai điệu của Phạm Duy lướt qua như đám mây xanh giữa bầu trời bao la và trong sáng của giọng ĐÔ TRƯỞNG. Nhưng phải chăng chính ngọn gió ban mai đó đã gợi hứng cho nghệ sĩ một giai điệu dịu dàng và như là phai biến này, một bản luân vũ mềm mại và không cần dấu điểm sự nồng nhiệt? Phạm Duy ở trong tình yêu!

ĐẠO CA BA sẽ có một không khí hoàn toàn khác hẳn. Truyện một chàng dũng sĩ trên lưng ngựa vàng, đi tìm người đẹp lý tưởng để rồi, cuối cùng, chính con ngựa vàng hóa thân thành người đẹp đó: *ảo ảnh đã hóa thành sự thực!* Ở đây, cũng như thơ, nhạc sẽ hùng tráng, phấn khích: Phạm Duy thực hiện những giấc mơ của mình! Nhất là một Phạm Duy trên đỉnh nghệ thuật của ông! Từ phách đầu tới phách cuối của nhạc phẩm lớn này, dòng nhạc chảy dài, dôi dào, mãnh liệt, tài tình. Nếu cuộc hóa thân trong ca khúc là kỳ diệu, thì cuộc hóa thân *khác*, cuộc hóa thân mà Phạm Duy bắt giai điệu của ông phải chịu, cũng lại thật là kỳ diệu. Tùy theo những biến chuyển của bài thơ, giai điệu sẽ linh động và dồn dập, rồi dài các oai dững, rồi — ở những đoạn có ghi ANDANTINO và ANDANTE — nồng nàn, kiêu hùng và hơi có tính cách nhạc kịch; sau khi quay về — MODERATO rồi RALLENTENDO — đoạn mở đầu náo nhiệt giọng RÉ THỨ, một kết cấu ngắn bằng giọng RÉ TRƯỞNG đóng triện son hoàn bị vào nhạc phẩm lớn lao này, một lâu đài âm thanh có khả năng diễn đạt và gợi cảm hiếm có. « Trong nghệ thuật, có một loạt những niềm hân hoan ưu đẳng, thâm trầm và cao thượng đến độ ta phải mang ơn mãi mãi kẻ nào đã mang đến cho ta. » Nhưng tôi đâu cần phải trích lại câu nói đó của Sacha Guitry nhỉ? Đã từ rất lâu, Phạm Duy xứng đáng với lời này.

Và bây giờ thì ta tới ĐẠO CA BỐN. Trong một bài thơ cảm động, Phạm thiên Thư sẽ kể cho chúng ta nghe câu chuyện buồn của một bà mẹ kia, đi tìm đứa con ruột rồi một hôm bà chết đi, biến thành mẹ chung của chúng ta, biến thành *thiên nhiên* bao bọc chúng ta... Cũng giống như hình ảnh của bà mẹ đó, giai điệu của Phạm Duy đi lang thang, buồn bã và già cội trong giọng MI THỨ ảm đạm, đây đó chỉ lọt vào dăm ba tia

năng hòa điệu ngắn ngủi. Điệu ru nặng nề và phiền muộn dành cho đứa con không còn nữa. Và mặc dù lời thơ sáng lên vào đoạn cuối, điệu ru của sự *đau khổ* vẫn không kém phần tang tóc và nhột nhột cho đến phách cuối cùng, để lại trong lòng chúng ta một cảm tưởng lạ lùng khôn tả.

Tôi yêu tính chất tượng trưng của các ĐẠO CA BA và ĐẠO CA BỐN... Bà mẹ ấy và chàng dũng sĩ kia thật là những nhân vật cảm động, kẻ đi tìm con đã mất, người đi tìm ảo ảnh đã tan, cho đến khi cả hai cùng hòa vào tình yêu thương và chân lý, những cuộc *hóa thân* duy nhất và cuối cùng...

Nếu ta đặt đời ta vào dòng sống của nhân loại thì ta không còn sợ chết nữa, sự chết là niềm vui: đó là điều Phạm thiên Thư và Phạm Duy thử tiết lộ trong ĐẠO CA NĂM này, đem sự việc để *giải thích* hành vi của người con gái trẻ tuổi NHẤT CHI MAI — một thứ hành vi làm cho đa số người Tây phương phân vân kể cả tác giả bài này...

Giai điệu của ca khúc, vô sắc và thơm tho lạ lùng được xây dựng trên một hòa điệu chuyển hành đi lên — hòa điệu chuyển hành giản dị nhưng được Phạm Duy sử dụng một cách thông thái — nhưng cũng như trong ĐẠO CA MỘT, giai điệu ở đây sẽ liên hệ với nhau khá chặt chẽ, cái này ít nhiều diu dặt cái kia. Khởi đầu từ giọng FA TRƯỞNG giả định, giai điệu bơi lội trong vùng nước lặn này cũng lại có tính chất khá vô thể, cho đến một đoạn bằng giọng LA TRƯỞNG bền vững hơn một chút. Sau khi trở về giọng FA TRƯỞNG mở đầu, ca khúc sẽ kết thúc một cách hơi bất ngờ bằng cung LA TRƯỞNG sáng sủa, giống như khuôn mặt của Phạm Duy càng ngày càng thụ cảm ân sủng, tự giải thoát ra khỏi thế giới dục vọng để đạt dần tới một thế giới vô diện...

* * *

Biết nói làm sao về niềm cảm xúc lớn lao đã tràn ngập tôi khi tôi mới lướt qua lời thơ của ĐẠO CA SÁU? Tôi vốn sinh sống ở một miền tuyết lạnh — ở đây con tim của người ta thường gần như bị tê cóng nếu không phải là bị nguội lạnh theo với khí hậu xung quanh — tưởng chừng nếu ngày tôi còn bé mẹ tôi cũng ru tôi bằng những lời ru tương tự thì, vâng, tôi đã tưởng chừng tôi lớn lên, tôi trở thành một con người khá hơn, một nghệ sĩ khá hơn... Phạm thiên Thư và Phạm Duy tin tưởng rằng lời ru, bú mớm, nâng niu là những *yếu tố* làm nên *tâm hồn* đứa trẻ... Thật là đúng biết bao! Đó là chân lý *nguyên sơ*, chân lý của buổi đầu cuộc đời, đó là chân lý mà những bà mẹ Việt Nam phải tìm lại: « Con ơi! Mẹ là Thượng Đế... Nghìn năm còn đây thấm thiết — Câu ru mạch máu Đông Phương... » — Mà tôi muốn trích dẫn tất cả từng câu của thi phẩm làm cho ta phải rưng rờ này! — Trong nước Việt Nam từng sinh ra bao nhiêu và bấy nhiêu bài

hát chiến tranh vô ích ấy, tôi đã tưởng chừng chỉ một bài ru đơn giản như bài ru này cũng đủ nghiền nát hoàn toàn tất cả những bài hát kia... Ca khúc được soạn ra để nghĩ tới các bà mẹ Việt Nam, nhưng mà tôi, bất chấp hết, tôi ước nguyện rằng tất cả những bà mẹ trên thế giới sẽ được nghe ca khúc đó một ngày gần đây, để không riêng gì Việt Nam mà cả nhân loại sẽ tốt hơn, tốt hơn tự *cội nguồn*...

Trên bài thơ của những bài thơ này, giai điệu của Phạm Duy vút lên, đơn giản và thanh khiết, trong những nẻo đường nhẹ nhàng thanh thoát của giọng LA GIẢM TRƯỞNG. Ở đây, mến thương, nồng nàn, xúc cảm cùng nhau hòa hợp tinh vi trong một bức thủy họa bằng âm thanh có nét quyến rũ độc nhất và lưu giữ. *Nghệ thuật là hạnh phúc, bởi vì khoảnh khắc của nghệ thuật lại là vĩnh cửu.*

Trong cuộc đời, tất cả chỉ là *mây hồng trôi trên trời như những con suối*, những con suối đẹp dễ và lặng lẽ biết bao nếu ta biết *đối thoại với sự lặng lẽ đó*: đó sẽ là ý nghĩa của chân lý thứ bảy, kể lại truyền thuyết khá quen biết về Cuộc Đại Chiến Thâm Lặng này. Hãy thử xem Phạm Duy ca ngợi *sức mạnh của lặng lẽ* đó bằng âm nhạc như thế nào...

Một đoạn khí nhạc mở đầu có tinh cách kể chuyện, trước hết, gây một không khí huyền thoại, rồi trên một quãng sáu trưởng tao nhã, giai điệu khai mào, đài các và nồng nàn, như một thứ loạn vũ chậm và nặng nề cố ý. Biết bao là quyến rũ trong nhạc đề bằng giọng SI GIẢM TRƯỞNG này — âm thể kêu gọi niềm vui của núi non — nhạc đề đó, với một cách hơi bất ngờ, đến ngừng nơi một hợp âm RÉ TRƯỞNG kéo dài gần ba phách — hợp âm kéo dài này rất quan trọng vì nó sẽ tái hiện nhiều lần trong ca khúc, với nhiều chủ âm khác nhau, như thể một tiếng vang, một tiếng treo của sự im lặng — nhưng hợp âm RÉ đó sẽ đưa ta tới âm thể tương hợp của SI GIẢM nghĩa là SOL THỨ — âm thể kêu gọi nỗi buồn của biển khơi — để mở ra một nhạc đề lớn thứ hai phát xuất một cách hợp lý từ nhạc đề mở đầu bằng SI GIẢM. Trong một đoạn nhạc thứ ba bằng giọng RÉ TRƯỞNG tuy nhiên vẫn liên hệ chặt chẽ với hai nhạc đề trước, Thủy Vương tuyên chiến với đôi uyên ương đẹp...

— Nhiều người Việt Nam không có may mắn học hỏi về âm nhạc nên sẽ không hiểu hoặc ít hiểu về vấn đề âm thể, hợp âm và hòa âm trong nhạc của Phạm Duy; tuy nhiên tôi xin nhấn mạnh rằng những cái đó rất là quan trọng để hiểu *đến gốc bản chất đích thực* của xúc cảm nghệ sĩ nơi người nhạc sĩ này, sự tinh tế, thâm trầm và tuyệt hảo của khiếu nhạc nơi ông. Thực ra, đối với một nhạc sĩ, vấn đề âm thể và hòa âm cũng quan trọng *ngang* với vấn đề màu sắc đối với một họa sĩ.

Mặt khác, trong khi phần đầu của ca khúc, vì phong cách của giai điệu, phẳng phất giống lối BEL CANTO của thế kỷ 19 bên Ý ĐẠI LỢI — chắc hẳn BELLINI, ROSSINI và VERDI phải yêu đơn điệu gợi hứng này, nhưng chỉ Phạm Duy, tuy vậy, mới có thể đem vào đơn điệu đó một sắc thái độc đáo và lưu luyến như thế — thì phần nhì lại có một không khí làm ly và kích thích hơn. Bởi vì bây giờ là cuộc chiến đã khởi sự giữa Thủy Tinh và Sơn Tinh, sự kiện được minh họa bằng một nhạc đề mới, có vóc dáng mạnh mẽ và nóng nảy, nhạc đề đưa sự kích thích lướt nhanh trên một loạt âm thể nối tiếp cho đến một đoạn nghỉ ngơi ở cung ĐÔ THĂNG TRƯỞNG phong phú và cực kỳ hiếm hoi — Một nhạc sĩ kém tài hơn Phạm Duy có thể sẽ diễn dịch đoạn thơ này bằng một khúc nhạc « mô tả » với lối đẹp dễ dãi và kém giá trị nghệ thuật. Phạm Duy thì không. Dụng ý mô tả vẫn có đấy, nhưng nó là thứ yếu, chính âm nhạc, chính sự cần thiết sáng tạo *nghệ phẩm* đã thắng và luôn luôn thắng — Nhưng rồi từ ĐÔ THĂNG TRƯỞNG, chúng ta chuyển qua những âm giai đồng hòa SI GIẢM THỨ và RÉ GIẢM TRƯỞNG để nói đến sự bại trận của THỦY TINH. Đoạn này liên kết với hai nhạc đề trước của ca khúc, nhưng do việc sử dụng nhiều âm thể có nhiều dấu giảm cho nên ở đây, giai điệu mang vẻ đài các và phong phú hơn. Sau đó, giai điệu như hướng về một kết cục êm ả bằng giọng SI GIẢM TRƯỞNG nhưng bất ngờ hợp âm cuối cùng lại sẽ là một hợp âm RÉ TRƯỞNG, *mây hồng lửng lơ trong lặng lẽ...*

Đó là cho ĐẠO CA BẦY, tác phẩm chỉ có ĐẠO CA BA mới sánh kịp về vẻ đẹp và về sức mạnh của những ý nhạc.

ĐẠO CA TẮM sẽ nói với chúng ta về tiếng chuông chùa — trong Phật Giáo Việt Nam — đã từng *thức tỉnh con người* trong kiếp sống rất cô đơn, rất rộng lớn... Ca khúc sẽ gợi kỷ niệm của vị đại thiền sư VẠN HẠNH xuống núi theo với tiếng đại hồng, nắm tắt cả mùa đông trong lòng tay, gây thiền chống xuống thời gian và không gian, vô ngại, cứu vớt nước Việt Nam và cứu cả nhân loại.

Giai điệu của ca khúc, lần này, sẽ là giai điệu *ngũ cung*, thanh bình và sắc nét từ đầu đến cuối, như muốn phác họa chân dung vị sư già lững thững. Về điểm hòa âm, tiếng chuông chùa sẽ được gợi nên bằng những hợp âm có nhiều nốt phụ suốt dọc ca khúc. Không một hợp âm toàn hài nào được sử dụng, âm thể của toàn bài, một lần nữa, sẽ rất giả định. Tuy nhiên, về hiệu quả âm thanh thì đó là một nhạc bản huy hoàng. Những âm hưởng trong suốt tuyệt vời và lạ lùng, những hồi chuông nhẹ nhàng và như là thoát tục... DEBUSSY và RAVEL có thể sẽ yêu một tác phẩm như vậy, nhưng tuy thế, chỉ Phạm Duy mới có thể viết như lối viết này mà thôi.

ĐẠO CA CHÍN sẽ đưa ta đến một thái độ cung kính và yêu thương đối với tất cả những

vật chung quanh, bởi vì tất cả đều thiêng liêng, bởi vì nấc thang giá trị giữa mọi vật chỉ là do con người đặt ra. *Chấp tay như một bó hoa*, quý lạy cuộc đời, lạy tất cả chẳng trừ vật nào.

Theo sát lời thơ, giai điệu tiến từ đầu đến cuối bằng những đoạn ngắn với nhịp điệu không thay đổi. Giọng ĐỒ THỨ khiến cho giai điệu một tính chất *trang trọng*, nhưng một hòa điệu khá linh động, như bấy nhiêu nụ cười, sẽ soi sáng bước đi của nhạc phẩm.

Ca khúc trở về thiên nhiên, gia đình, xã hội và siêu nhiên, ca khúc gọi thể quân bình của người Việt giữa *cảm xúc*, *tri thức* và *hành động*: đó sẽ là ĐẠO CA MƯỜI. Nhưng ngoài việc tô đậm tinh túy của triết lý Việt Nam phát xuất từ ba tôn giáo — Phật, Khổng, và Lão — Phạm thiên Thư và Phạm Duy còn muốn nói rằng *sự hồi sinh của tạo vật còn là sự thức tỉnh mạnh mẽ của tâm hồn chúng ta*.

Về mặt âm nhạc, giờ đây chúng ta lại trở về giọng SOL TRƯỞNG của ĐẠO CA MỘT, nhưng ở đây là một SOL TRƯỞNG ổn định hơn và xác quyết hơn — mặc dù chuyển cung rất nhiều lần sang các giọng gần khác — Giai điệu vui tươi, vẽ một nét nhạc đi nhanh như thể một đám rước làng, linh hoạt và nhịp nhàng. Phạm Duy đem mùa xuân trở về cõi lòng chúng ta.

* * *

Tôi yêu những chân lý mà Phạm thiên Thư và Phạm Duy vừa phát hiện. Đối với riêng tôi, những chân lý đó hòa đồng dễ dàng với những chân lý nghệ sĩ của tôi, cũng như thêm thắt vào những chân lý trong tuổi thơ ấu của tôi, chân lý của người Tây Phương Thiên Chúa Giáo.

Chân lý là ánh sáng. Bởi vậy tôi nói rằng mười đạo ca này là một cuộc *hành trình tiến về ánh sáng*. Nhưng cuộc hành trình chẳng dễ dàng gì, nó phải đi qua đau khổ và lo âu. « Chúng ta, những sinh vật hữu hạn mang tinh thần vô hạn, chúng ta chỉ sinh ra cho nỗi khổ hay niềm vui, và ta có thể nói rằng những kẻ siêu việt chụp lấy niềm vui, qua đau khổ... » Đó là lời của BEETHOVEN, một người đã từng biết khổ đau trong thể chất cũng như tinh thần. Và đối với đa số người Việt Nam, sự « đau khổ » không phải là một chữ vô nghĩa... Nhưng Phạm thiên Thư và Phạm Duy đã bắt chấp tất cả để đón mời chúng ta *lên đường về niềm vui* qua nhạc tuyển này. Chúng ta *có thể* là những con người sáng suốt lên đường đi gặp một thứ ánh sáng khác là Chân lý. Mỗi người trong chúng ta đều được kêu gọi vượt thoát khỏi cuộc đời vật chất này để đạt tới một thể giới vô sắc, đạt tới *nguồn gốc của ánh sáng*. Bởi gì chỉ có những cái gì không thể nhìn thấy mới thực là đẹp vậy.

G. E. GAUTHIER
Montréal, Canada — Avril 1971
Thu Thủy dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN SỬ HỌC

đã phát hành:

TRUNG QUỐC SỬ LƯỢC

PHẠM DUY CÒN ĐÓ NỖI BUỒN

PHAN KHOANG

TẠ TÝ

NHÀ XUẤT BẢN HIỆN ĐẠI

44/5 Công Lý Saigon

ĐÃ PHÁT HÀNH

cho nhau, riêng nhau một đời
giọt lệ cho tình ta
17 tình ca bất tử
kỷ vật chúng ta
vòng tay thế giới
ca khúc cho ngày mai
nhì đồng ca
khi loài thú xa nhau
yêu nhau khi còn thơ
10 bài ngợi ca tình yêu
Những bài không tên
tình đầu
nhạc tiền chiến
những tình khúc tiêu biểu tiền chiến
tình khúc từ công phụng
tình trên ngọn sầu
12 bài ca quen thuộc trên đất pháp
tình ca người cô đơn
nhạc trẻ 1
nhạc trẻ 11

15 tình khúc
15 tình khúc
nhạc ngoại quốc, phạm duy soạn lời viết
nhạc quê hương
dân ca
nhạc hòa bình quê hương
tuyển tập hai mươi tác giả
tình ca
tình ca
tình ca
tình ca
tình ca
hai mươi tác giả tiền chiến
mười ba tác giả tiền chiến
tình ca
tình ca
tình ca
mười tác giả tiền chiến và hôm nay
nhạc thời trang ngoại quốc
nhạc thời trang ngoại quốc

PHẠM DUY

PHẠM DUY

PHẠM DUY

PHẠM DUY

PHẠM DUY

LÊ UYÊN, PHƯƠNG

LÊ UYÊN, PHƯƠNG

PHẠM ĐÌNH CHUƠNG

VŨ THÀNH AN

VŨ THÀNH AN

TỪ CÔNG PHỤNG

TỪ CÔNG PHỤNG

PHẠM TRỌNG

10 BÀI ĐẠO CA CỦA PHẠM DUY
VÀ PHẠM THIÊN THU, BÌA DO
NGUYỄN QUỲNH TRÌNH BÀY PHỤ
BẢN CỦA NGUYỄN ĐỒNG, ẢNH
CỦA TRẦN CAO LĨNH, LỜI VIẾT
LÀ THỦ BÚT CỦA PHẠM DUY DO
VĂN SỬ HỌC XUẤT BẢN LẦN THỨ
NHẤT 10.000 CUỐN TRÊN GIẤY
TRẮNG, GIẤY PHÉP SỐ 1726 BBT/
NHK / PHNT NGÀY 21 THÁNG 4
NĂM 1971. IN TẠI NHÀ IN VIỆT
HƯƠNG, 34 LÊ LỢI — SÀI-GÒN.

TÌM ĐỌC

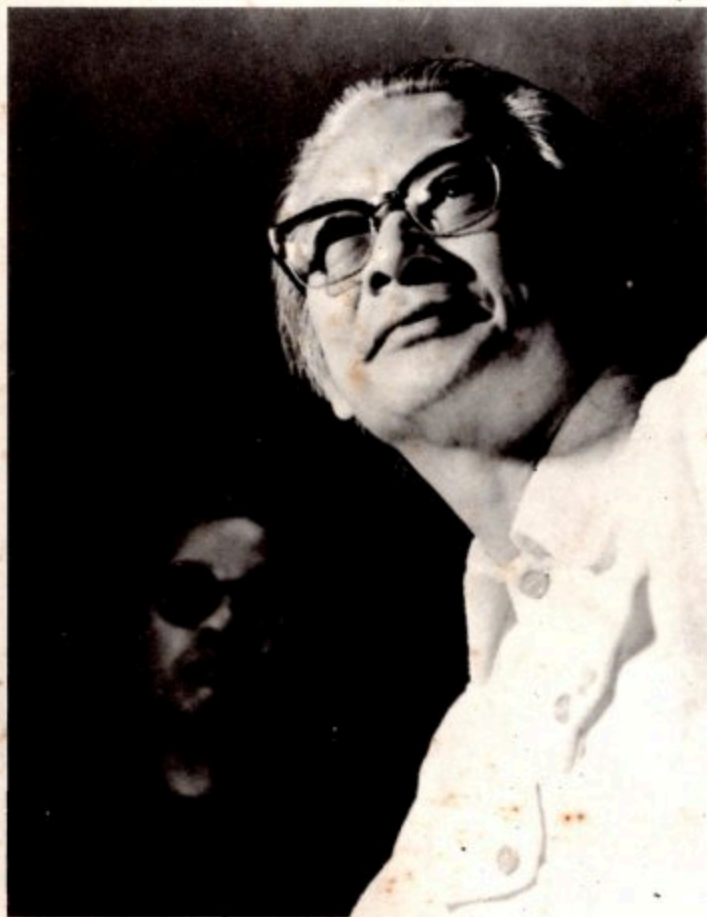
CUỐN SÁCH VIẾT VỀ CUỘC ĐỜI NHẠC SĨ PHẠM DUY TRÊN ĐƯỜNG SÁNG TẠO

— Cuộc đời PHẠM DUY qua 30 năm sống và sáng tác với bao biến chuyển lịch sử: TIỀN KHÁNG CHIẾN, KHÁNG CHIẾN, HẬU KHÁNG CHIẾN THẦN THÁNH CỦA DÂN TỘC.

— Cuộc đời đầy sống động với bao cuộc tình éo le, với bao vận nước nổi trôi, với bao khắc khoải đã được TẠ TỰ viết thành sách :

PHẠM DUY CÒN ĐÓ NỖI BUỒN
do VẤN SỬ HỌC xuất bản

*Các bạn yêu văn chương nghệ thuật,
yêu nhạc Phạm Duy không thể bỏ qua
cuốn sách hay lạ lùng viết về một người
còn sống.*

PHẠM DUY và PHẠM THIÊN THƯ

ĐẠO CA

Dòng nhạc Phạm Duy đầu năm 71, khởi hứng qua 3 thể nhạc trên (Tình Ca, Tâm Ca, Tục Ca) để đi vào một chiều hướng sáng tạo mới :

Đạo Ca !

Đạo Ca không phải là những bài ca tôn giáo mà chữ Đạo ở đây, Duy dùng theo nghĩa : Lý Công Nhiên (Vérité), tức là nhập vào sự thực. Sự thực của lý trí, của suy luận và ngay cả của đời sống nữa. Duy đã soạn Đạo Ca. phổ thơ Phạm Thiên Thư

Phạm Thiên Thư, một cái tên mới, như Nhất-Hạnh hôm nào. Thơ Phạm Thiên Thư thanh thoát nhẹ nhàng pha lẫn huyền hoặc Phạm Thiên Thư đi tìm chân lý qua những hình ảnh vừa gần gũi vừa xa xôi với đời sống.

(trích trong PHẠM DUY CÒN ĐÓ
NỖI BUỒN của TẠ TỶ,
VĂN SỬ HỌC xuất bản)

VĂN SỬ HỌC